

Jan Willem Roosenbrand - Rietland - 7 september 2014 - startweekend

Samen wandelen met God

Psalm 56:14

Met wie praat jij over je geloof?

Kan best lastig zijn, zelfs voor getrouwde mensen en goede vrienden.

Deze psalm is een hulpmiddel, een soort van sjabloon om je eigen ervaringen bij in te vullen en er woorden aan te geven. Een oefening dus.

Maar al doende leer je het beste.

Daarom loopt deze kerkdienst ook uit op een praktische oefening om met elkaar te praten over wie God voor je is. Ik zal zelf ook een voorbeeld geven uit mijn eigen leven. En dat is makkelijker dan je denkt als je ervan uit gaat dat je echt geen hele stoere of super bijzondere ervaringen hoeft door te geven aan elkaar.

We gaan na afloop van de dienst een gebedswandelingetje maken. Al wandelend praten we met elkaar, twee aan twee, en vertellen een verhaal.

Achterop de liturgie staan wat aanwijzingen.

Het is een oefening.

1. Hij is vrijwillig. Je hoeft niet mee te doen. Je mag ook meteen na kerktijd naar huis.
2. Ik raad hem wel sterk aan, en daag je uit toch mee te doen. Klaar voor de start?
3. Als oefening heeft hij iets kunstmatigs. Maar een paar keer oefenen helpt je juist om het natuurlijker te maken. Maar een training kan niet zonder misschien wat gekunstelde oefeningen.
4. Als oefening neem ik de regie om zo snel en effectief mogelijk met de oefening aan de slag te gaan. Schik je erin, alsjeblieft. Hij duurt maar 10 minuten.
5. Je hebt een nieuwsgierige vragensteller en een verteller. Na afloop van de dienst koppel ik mensen aan elkaar. Je mag niet gaan wandelen met je eigen vriendin of man of kind. Wie niet goed ter been is, kan met een kop koffie bij elkaar gaan zitten.

Een gesprekswandelingetje.

Wandelen met God. Dat heeft iets ontspannends. Iets alledaags. Wandelen in het licht van het leven onder de hoede van God. Zo heet het in vers 14.

Je leeft en de zon schijnt van Gods aanwezigheid, haast terloops en vanzelfsprekend, maar verwarmend.

Dat is soms ook echt anders! Ook in Psalm 56 bij David waren er perioden die niks met een wandeling te maken hadden maar wel met omzwervingen. Hij was gezalfd als toekomstige koning maar voorlopig was hij vluchteling en ongewenste asielzoeker.

Nergens thuis, altijd op zijn hoede, overal dreigingen en gedoe om hem heen.

Dat waren tijden van tranen, verdriet, onmacht.

Geen rustig wandelen met God, maar niet verder komen dan een gebed: Heer, vergeet me niet, laten mijn tranen niet vergeefs zijn, U kent mijn ellende toch, mijn rusteloosheid? Bewaar mijn tranen in uw kruik en kom erop terug zodat het niet voor niks is geweest.

Dat zijn tijden dat je gelooft maar tegen de klippen op.

Dat zijn de tijden dat je jezelf soms goed bij de les moet trekken en duchtig moet aanspreken: kom op, hou de moed erin, vergeet Gods beloften niet. Ik hou me vast aan zijn woorden, ik wil niet bang zijn, ik wil mijn angst niet laten regeren, nee ik ben niet bang, want Hij is bij me.

Angst ken ik niet, zegt David. Nou, misschien is dat een beetje al te optimistisch en ik lees het dan ook meer als iets van de wens is de vader van de gedachte. Ik wil niet bang zijn, ik hoef bang te zijn.

En hij bidt dan automatisch: Heer, als u me helpt uit deze ellende, wat zal ik u dan dankbaar zijn!

Heb je gemerkt dat het in deze psalm gaat over een gelofte die je aan God gedaan hebt en die je bij dankoffers nu ook wilt betalen?

He, dat is opvallend: hij dankt God niet alleen in zijn slaapkamer privé, maar bij de tabernakel, bij dankoffers, te midden van het hele volk.

Zo ging dat, je had verplichte offers maar je kon ook vrijwillig een offer brengen, een dankoffer, een vredeoffer. Voor God maar ook voor de priesters die ervan mee aten en voor jezelf en de genodigden. Een soort van BBQ bij de tabernakel en dan vertelde je je verhaal.

Je vertelde (vers 14) hoe God je leven aan de dood had ontrukkt en je voet voor struikelen had bewaard. En dat je nu weer mag wandelen in het licht van het leven onder de hoede van God.

En nu de spannende vraag: heb jij ook zo'n verhaal te vertellen?

Nee, ik bedoel niet dat we allemaal tegen elkaar gaan opbieden in sterke verhalen over hoe diep je zat en dat je toen ging bidden en dat het licht toen doorbrak, bij de een nog sensationeler dan bij de ander.

Zo gaat het maar zelden in het leven.

Alhoewel, soms ook wel. En dan is het goed om dat door te geven aan elkaar. om God te eren en elkaar te bemoedigen.

Maar je mag ook gewone wandelverhalen vertellen. Ik bedoel verhalen over hoe je dag in dag uit blij bent met de zon die weer schijnt en dat je genieten kunt van de goedheid van God die je toelicht in de bloemen van je tuin.

Maar geef er stem aan, hou ze niet voor jezelf.

Bemoedig elkaar ermee.

Is er een periode geweest in je leven waarin je Gods nabijheid echt hebt gemerkt? Vertel! Ik ben benieuwd. Hoe ging dat? Wat heb je toen geleerd over God, of over jezelf?

Nee het gaat er niet om dat jij iets sensationeels te vertellen hebt, dat mensen jou gaan bewonderen om je geloof of je bijzondere ervaringen.

Je zult denk ik juist vaak niet de hoofdpersoon zijn omdat het er vaak om gaat dat je ondanks alles, ondanks lastige omstandigheden en ondanks je eigen zwakheid gemerkt hebt dat God je niet liet vallen.

Veel verhalen van ons hebben de structuur van het grote verhaal van Christus.

Van sterven en opstaan.

Van kruis en nieuw leven.

Ik mag wandelen in het licht van het leven, onder Gods hoede.

Als iemand mij zou vragen naar mijn verhaal, dan zou ik vertellen over de ziekte van onze oudste zoon, toen hij 10 jaar oud was en binnen een week van gezond ineens totaal verlamd aan de beademing in het ziekenhuis lag, en ik zou vertellen over de goede hulp die we kregen vanuit de kerk, vanuit de familie en vrienden, en over de rust die God ons gaf ondanks het levensgevaar, en ik zou vertellen over de dankdienst die we toen door de week gehouden hebben om hem te danken voor de verhoring van onze gebeden toen hij na een jaar weer gerevalideerd was. En dat deze zoon nu dominee is en zelf het evangelie doorgeeft.

Dat zou een verhaal kunnen zijn. En ik ben benieuwd naar je vragen erover.

Maar ik zou ook een verhaal kunnen vertellen over hoe veel verdriet ik nu heb over anderen kinderen van ons die niet met God leven en hoe ik bid of God onze tranen wil opvangen in zijn kruik en er iets mee wil doen en hoe ik houvast probeer te houden aan Gods Woord bij hun doop, zijn belofte, maar dat dat lang niet altijd lukt.

Zo hebben we allemaal onze verhalen, mooie verhalen en moeilijke verhalen en goede vragen stimuleren je om het verhaal niet te vergeten maar weer boven te halen.

Dat is samen wandelen met God, onder zijn hoede, in het licht maar soms ook in het donker van het leven.

En mijn vraag aan jullie is:

Ben je klaar voor de start?